

Kedves testvérek, valamikor még a nyári vakáció beállta előtt Urk uszodájában voltam kislányunkkal. Vizsgaszezon volt, rengeteg gyermek szeretett volna úszódiplomát szerezni. Ilyenkor aztán nagyon sok szülő is jelen van. S azt vettem észre, hogy kifelé jövet minden úszásóra után sor keletkezik a kijáratnál. Miért? Mert van ott egy édességautomata. És a büszke apukák, anyukák, nagymamák és nagypapák néha vesznek valami finomságot a gyerekeknek. És ott néha hosszú sor is van, mert a gyerekek így állnak az automata előtt: hmmmm... Mit is válasszak? Minden olyan finomnak tűnik. Nagy luxus ez, nyilván...

De láttam már olyat is, hogy az automata semmit sem csinált. Bedobod a pénzt, kiválasztasz egy édességet, és az automata azt nem adja ki... És azt is láttam már, hogy ilyenkor az emberek rázni kezdik az automatát, vagy akár meg is ütögetik: *add ide az édességemet, hiszen fizettem érte!* Nos... tudjátok, hogy sok ember is így tekint Istenre... mint egy édességautomatára... Azt gondolják Istenről, hogy mindent meg tud tenni... Azt gondolják Istenről, hogy Neki minden vágyunkat előterjeszthetjük imádságban... Hogy Ő azért létezik, hogy te dönts el... mihez van kedved... És aztán néha az emberek még haragszanak is Istenre, mint egy édességautomatára, ami nem ad édességet, pedig már dobtál bele pénzt... azt gondolják, „miért nem adsz nekem azt, amit akarok, hiszen jogom van hozzá”?

Nos, nem kell mondanom nektek, hogy mennyire téves Istenre édességautomataként tekinteni. Nem csak azért, mert rendkívül tiszteletlen, hanem mert olyan dolgot állít Istenről, ami nem igaz... Hogy az Ő legfőbb célja az, hogy ebben az életben minden vágyunkat kielégítse. Hiszen ezt hallottuk a felolvasott igében: mindennek forrása és célja nem mi vagyunk, hanem maga az Úr Isten. Ő áll a kezdetén, és Ő áll a végén. Ahogyan Pál írja: Rómaiakhoz írt levél 11:36 Mert Ótőle, Óáltala és Óreá nézve van minden. Övé a dicsőség mindörökké. Ámen.

Testvéreim, ezt a hasonlatot biztosan nem először halljátok: Hogy az Úr Isten nem egy édességautomata, amelynek célja a vágyaink teljesítése. És természetesen egyetértünk vele. De meg próbálom mutatni nektek, hogy ez a gondolat mégis csak beszívárog sokak hitvilágába. Legutóbb meséltem nektek egy trendről, ami az egyházban is fellelhető: a „deconstruction”-ról... és ma egy másik, veszélyes trendről szeretnék beszélni. Ezt úgy hívják: **Moralistic therapeutic deism** – Kissé mesterkéltnak megnevezésnek tűnik, de ha meghalljátok a magyarázatát, meg fogjátok érteni, miért nevezem veszélyes trendnek. Ezt a nevet olyan tudósok találták ki, akik főként fiatalok hitéletét, meggyőződéseit vizsgálták az Egyesült Államokban. És miután több ezer fiatal hívőt megkérdeztek, ezt a kifejezést állapították meg sok keresztény hitének jellemzőjeként. Moralistic therapeutic deism. Egyenként ezek a szavak azt jelentik – **Moralistic** – ez moralitással, tehát a jó cselekedetek végzésével kapcsolatos; **Terápiás** – Ez valami olyasmit jelent, ami gyógyít a nehézségek és megpróbáltatások idején; és **Deizmus** – ez egy olyan Istenbe vetett hitre utal, aki létezik ugyan, de személytelen. Nagyon röviden összefoglalva valami ilyesmit jelent: *ha jó ember vagy, Isten mindig segít neked, és az élet után a mennybe vesz.* Ezek ennek a fajta spiritualitásnak néhány alapvető tétele.

1. Létezik egy Isten, aki teremtette a világot, és vigyáz az emberi életre a földön.
2. Isten azt akarja, hogy az emberek jók, kedvesek és becsületesek legyenek egymással, ahogyan azt a Biblia és a legtöbb világvallás tanítja.
3. Az élet értelme, célja az, hogy boldogok legyünk és jól érezzük magunkat.
4. Istennek nem kell különösen jelen lennie valakinek az életében, kivéve, amikor szükség van Rá egy probléma megoldásához.
5. A jó emberek a mennybe jutnak, ha meghalnak.

Tehát ez a néhány tétel jellemzi rengeteg fiatal ember hitét az Egyesült Államokban. S akkor a kérdés: csak az Egyesült Államokban? Nos... amikor először olvastam erről a fajta spiritualitásról, ijesztően ismerősnek tűnt számomra. És rögtön azt mondtam: „ez az! Nem is tudtam, hogy ennek neve van! Ez az, amit gyakran látok a keresztyéneknél Erdélyben, Hollandiában, Urkben...” Nem csak a fiatalok körében, hanem az idősebbeknél is... egy olyan Istenbe vetett hit, akinek legfőbb célja, hogy boldoggá tegyen minket, aki mindig készen áll, hogy segítsen, amikor nehézségeink vannak, és aki a mennybe vesz minket, amikor meghalunk.

Ismerősek ezek a szavak? Felismeritek talán önmagatokban is? Mert létezik ez a fajta hit. Körülöttünk sokfelé. Az egyházban is. Beszivárog zenén, könyveken keresztül, közösségi médián, podcastokon és TikTok teológián, és Instagram Bibliai idézeteken keresztül – vagy valójában nem is beszivárog az Egyesült Államokból, hanem inkább úgy mondható, hogy az emberből szivárog ki. Mert természet szerint hajlamosak vagyunk erre a fajta spiritualításra. Ezért nem is igazán tűnik fel... mert olyan természetesnek tűnik. Igaznak tűnik. És ezért olyan veszélyes.

És azért is veszélyes ez a Moralistic Therapeutic Deism, mert minden állításához találhatunk bibliai idézeteket, amelyekkel alátámaszthatjuk őket. Hadd említsek néhányat.

1. *Van egy Isten, aki megteremtette és elrendezte a világot, és vigyáz az emberi életre a földön.* - Zsoltárok 33:13: "Az Úr lenéz a mennyből, lát minden emberfiát. 15. Ő formálja mindannyiuk szívét; figyeli minden tetteiket."
2. *Isten azt akarja, hogy az emberek jók, kedvesek és őszinték legyenek egymással, ahogyan azt a Biblia és a legtöbb világvallás tanítja.* – Pál már a Rómaiakhoz írt levél elején beszél erről. Róma 2:15: "Azok, akik a törvényt követik anélkül, hogy ismernék, azt mutatják, hogy a törvény munkája a szívükbe van írva."
3. *Az élet központi célja az, hogy boldogok legyünk, és jól érezzük magunkat.* Nem ezt mondja Pál a Filippi 4:4-ben? "Örüljete az Úrban mindenkor; ismét mondom, örüljete." – Isten azt akarja, hogy örömmel és boldogsággal töltsön el minket.
4. *Istennek nem kell különösen részt vennie az ember életében, kivéve, amikor szükség van rá, hogy megoldjon egy problémát.* – Hát Isten segít a szükségben? Persze, hogy igen... Olvastad már a Zsoltárokat? Zsoltárok 72:12: "Mert megmenti a szegényt, aki segítségért kiált, az elesettet, és akinek nincs segítője."
5. *A jó emberek a mennybe mennek, amikor meghalnak.* - Máté 7:21: "Nem mindenki, aki azt mondja nekem: Uram, Uram, fog bemenni a mennyek országába, hanem aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát."

Értitek, miért annyira veszélyes ez a vallás? Látjátok, hogyan lehet néhány, a szívünkhöz közel álló és igaz Bibliai vers alapján olyan vallást építeni, amelynek semmi köze Jézushoz, mint Megváltóhoz, de minden köze van a saját énünkhöz? Ami nem Őt állítja minden középpontjába, hanem az embert?

És mindeközben szólnak a Római levélből Pál apostol szavai:... "Minden Őbelőle, Óáltala és Óreá nézve van. Övé legyen a dicsőség." Isten a világot önmagáért és önmagának teremtette. Ez a teremtés célja! Az Ő dicsőségéért és dicsőítéséért. Vannak szkeptikusok, akik ezt az elképzelést eltorzítják, és azt mondják: nos, hát eléggé önző tett lehet ez Istentől. Pedig épp ellenkezőleg: az Úrnak nem volt szüksége ránk. És mégis... Ő úgy döntött, hogy megteremt minket. És mégis... Ő úgy döntött, hogy közel jön hozzánk az Ő Fián, Jézuson keresztül. Mégis... Ő úgy döntött, hogy Önmagához terít minket azokról a sötét utakról, amelyeken járunk.

Amikor Pál ezt írja... "Minden Őbelőle, Őáltala és Őreá nézve van" – ezt azután teszi, hogy először leírja, hogyan oltatnak be a pogányok is az igaz olajfába – Isten népébe. Azok az emberek, akik a bűn miatt valaha távol voltak Istentől, közel kerülhetnek hozzá. És Pál ámul egy ekkora kegyelem gazdagsága láttán. Róma 11:33: *"Ó, Isten gazdagságának, bölcsességének és tudásának mélysége, milyen kikutathatatlanok az Ő ítéletei, és milyen kifürkészhetetlenek az Ő útjai!"*

És Pál azt állítja, hogy Isten jóságának eredete Ő Maga. Tehát nem az ember akaratában, nem az ember kívánságában, vágyaiban, szükségeiben vagy tanácsában rejlik... Róma 11:34: *"Mert ki ismerte meg az Úr gondolatait? Vagy ki lett az Ő tanácsadója? 35. Vagy ki adott neki előbb, hogy megfizettetne vele?"*

Ez az utolsó vers elkerülhetetlenül ellentmond annak az elképzelésnek, mi szerint Isten olyan, mint egy édességautomata... ahol először beleteszel valamit, majd kiválasztod, amit akarsz... és Isten olyan jó, hogy segít neked. Ez a vers elkerülhetetlenül szembemegy a moralista terápiás deizmus hitével is... amelynek eredete és célja az ember szívében van.

Nem, szeretteim... minden Tőle jön, Általa jön, és Hozzá tér vissza. Ez a létezésünk célja... hogy az Ő dicsőségére éljünk... és mi ezt sokszor olyan könnyedén mondjuk, és akarjuk is... és mégis olyan könnyen válik életünk egy önmagunkra irányuló életté.

Nemrégiben beszélgettem egy családdal, akik egy súlyos, sikeres műtét után jó híreket kaptak, és azt mondták: ez valójában annyira furcsa... néhány napig, hétig teljesen függsz Istentől. Folyton imádkozol. Hiszel. Remélsz. A legnagyobb vágyad az, hogy minden rendben legyen. És aztán megkapod, amiért imádkoztál... pusztá kegyelemből. És hálát adsz Istennek...és dicséred Istent. És ezt folytatni is akarod...mert tudod...tapasztaltad...érezted, hogy milyen jó az Ő közelségében élni... És közben olyan gyorsan visszatér: na, mi következik most a programban? mi a következő célom? Mi a következő vágyam? Mit válasszak most? Vagy talán: mit kérjek most az Úrtól?

Testvéreim, Isten óvjon minket attól, hogy így bánjunk nemcsak az általános kegyelmi ajándékaival, hanem az üdvözítő kegyelmével. Isten óvjon attól, hogy ami után szembesülünk Krisztus mérhetetlen gazdagságával, aki a bűnöst megváltja a bűntől, és örök életet ajándékozik neki, a Szentlelkét ígéri... és mind ezek után mi azt mondjuk: Csodálatos! Köszönöm, Uram! Halleluja! Na, és most mi legyen a következő vágyak? Mire összpontosítsak most? Mint a kényes gyermek az édességautomata előtt...

Testvéreim, Isten óvjon minket attól, hogy a Krisztusban felkínált kegyelem csupán egy legyen a vágyaink közül, ahelyett, hogy a legnagyobb vágyunk lenne. Mert hogyha a Krisztusban felkínált kegyelem a legnagyobb a vágyaink közül, akkor minden más... minden vágyam, a jólétem, a pénzem, a kényelmem, a becsületem, az egészségem, a hírnevem, a dicsőségem, az egész életem, az egész világ... elhalványul annak a mérhetetlen gazdagsága mellett.

Mert minden Tőle jön, Általa jön, és Hozzá tér vissza. A dicsőség csak az Övé. Egy olyan Isten, aki csak azért létezik, hogy teljesítse vágyainkat, nem méltó arra, hogy imádják. Egy olyan életet, amelynek legfőbb célja, hogy vágyaink teljesüljenek, nem érdemes élni. De ó, Isten gazdagságnak mélysége... hogy mindazoknak, akik életüket elveszítik Őerte, életet ad bőségben, az Ő dicsőségére. Csak egy ilyen Isten méltó arra, hogy imádják, hogy minden dicséretet és tiszteletet megkapjon, mert egyedül Övé a dicsőség és dicsőség mindörökké. AMEN.